

ביתם שומרים על כושר גופני, ורק כרס אחת או שניים מבצבצות ביניהם, כאילו להזכיר את הישראלי הממוצע, שרץ מקר סימום מהמכונית הביתה, כדי לאכול חור מוס וטחינה.

היה שם גם חבריה הכנסת יצחק יצחקי, שהוא גם נשיא הכבוד של אירגון האתר לטים הוותיקים. יצחקי ייצג את הכנסת בכבוד, כשהוא משתתף בריצות וקפיצות למרחק. "עברתי את אחוז התסימה בכל התחרויות", הוא מציין בסיפוק. "אפילו אם לא זכיתי להגיע תמיד בין הראשונים, לצאת עם האריות האלה במקום רביעי או שישי זה מכובד כשליצמו".

מתוך כמה מתחרים היו רק שלוש נשים. מצב עגום לכל הדיעות, שמסמל אולי את מה שקורה בארץ בדרך-כלל עם הספורטאיות. הגיעו לשם מרים סידרנסקי, בתיה פוקס ושרה גלברט, בת ה-49! בתיה פוקס בת ה-31, נשואה ואם לשניים, היא מורה לחינוך גופני, ושומרת על כושר. היא לקחה את המקום הראשון בכל ענף שבו השתתפה, כאשר בחלק מהם לא היתה לה מתחרה, והיא רצה נגד השעון.

ואיך אפשר בלי פוליטיקה? רבים מהנר כחים חייבו מתוזת שפמס, כאשר יצחק יצחקי העניק מדליה לירם אלסטר, יושב ראש מועצת שינוי. "אני מקבל את הר מדליה באווירה ספורטיבית, כיחסי אהד בין מתחרים", אמר אלסטר והוסיף יצחקי: "צריך שיותר אנשי ציבור יעסקו ב" ספורט, הגיע הזמן".

היו שם כל הסממנים האופייניים לכל התחרות — יציאה לריצה, לפני שהמזניק ירה באקדה, או ניסיון לקפוץ לגובה,

האצנים כסופי השיער ממתנינים לשריקת המזניק, הגוף כבר לא כל כך ישר, העינינות יורדת, אבל הרוח הספורטיבית נשארת, למרות הכול, והרצון לנצח חזק מתמיד. כך נראה מיפגש האתלטים הוותיקים.

מתנוכחים בדרן-לשעבר והורבת-שובה. "זה הסיפור של הוותיקים", אמרו שם, מצביעים על זוהר, הבנוי לתפארת. זו ההוכחה, שאפשר לעסוק בספורט גם בגיל מתקדם, ואפילו לשמור על רמת-הישגים טובה.

קו הזינוק

עוד המתחרים עומדים על קו הזינוק לריצת 800 מטר, נופף המזניק באקדחו לעבר קבוצת אנשים שעמדו בסוף המסלול. "אתה לוקח את הראשון ואני את השני", אמר האחד לחברו, "אני לוקח את השלישי", הוסיף האחר, "ואני

בנבחרת

יאיר טאו בן ה-41, מורה לחינוך גופני ושחקן לשעבר בנבחרת הכדוריד.

משה זוסמן, בן ה-71, אשר היה אלוף פלשתינה (ארץ-ישראל) לריצות קצרות.

האלוף

זקן, בריא ורענן

שמות כמו יאיר טאו — מורה לחינוך גופני, שהוא בן 41, היה אלוף ישראל בריצת 400 מטר משוכות, ושיחק 15 שנה בנבחרת הכדוריד הלאומית — הסתובבו חופשי באיצטדיון אוניברסיטת תל-אביב. מאחורי השמות אפשר היה לחזות בספורטאים אמיתיים, בעלי גוף אתלטי, מר-

שמות כמו יאיר טאו — מורה לחינוך גופני, שהוא בן 41, היה אלוף ישראל בריצת 400 מטר משוכות, ושיחק 15 שנה בנבחרת הכדוריד הלאומית — הסתובבו חופשי באיצטדיון אוניברסיטת תל-אביב. מאחורי השמות אפשר היה לחזות בספורטאים אמיתיים, בעלי גוף אתלטי, מר-

את האחרון", אמר זה שניצב בתחתית הסולם. יריית אקדה הוניהקה את הרצים. קבוצת השופטים הביטה בהם בדריכות, עד שהסתמן מרחק בין רץ אחד לשני, וכל אחד מהשופטים התכונן לחוץ על שעון-העצר.

היתה זו רק תמונה אחת מני רבות במיפגש האתלטים הוותיקים המסורתי, ש" מארגנת היחידה לספורט של אוניברסיטת תל-אביב מדי שנה.

ריצה זו, כמו האחרות, לא הולידה כוכב חדש בשמי האתלטיקה בארץ. עשרות אתלטים מגיל שלושים ומעלה התחרו ביום השבת האחרון. "מודיעים לנו שלר שה חודשים לפני התחרות", אמר אחד מהם, "כך אנחנו נכנסים למישטר אימור גים חזק יותר, עלי-מנת שלא לרדת ב- הישגים שלנו. חבל שלא עושים את זה יותר מפעם אחת בשנה, כי ככה היינו בכושר תמיד".

המיפגש מהווה דוגמה לקמפוס — איך אפשר לעסוק בספורט בגיל מתקדם. "אומר אריה רוזנצווייג, ממארגני ההתחרות, "אנחנו מפעילים 6000 אנשים ב- שבוע באוניברסיטת תל-אביב, ומעבר למיפגש הספורטיבי של הוותיקים, זוהי דוגמה לכל סטודנט איך לשמור על כושר ולא לחדול מפעילות ספורטיבית".

לפגוש את

ההיסטוריה

פגוש היה הפגוש שם את ההיסטוריה של האתלטיקה בישראל. משה זוסמן, למשל, הוא בן 71, והיה אלוף ישראל לריצות קצרות בשנים 1932—1938, כשארץ ישראל נקראה עוד פלשתינה. הוא השתתף בכל המכביות, ועדיין כוחו במותגיו. כך גם יוסף בייז, וקרי-המשתתפים, שם הוא בן 73. קוראים לו "איש המרתון". הוא השתתף בכל ריצות ה- מרתון בארץ, כולל המרתון האחרון של תל-אביב.

לפני התחרות עושים האתלטים חימום. זה לוקח היום יותר זמן. פה ושם העצמות חורקות, קשה להתכופף עמוק, אבל בסך הכל אין מה להתבייש בהם.

אפשר היה לראות את אורי זוהר הגדול הודף כדור ברזל. הוא בן 44, ועדיין נמצא בשורה הראשונה של האתר לטים בארץ. זוהר ריכז סביבו תשומת לב, ולו רק בגלל שמו, שהזכיר לכמה

קו הסיים

את ההתחרות חזמת ריצה המונית של כל המישפחה, אבות ואמהות, ילדים וילדות, למרחק של 400 מטר. היו ילדים בני שנתיים שרצו עם

הסבא בן ה-70, גם האתלטים הוותיקים שהשתתפו בכמה מירוציים נתנו את הנשמה והאנרגיה שעוד נותרה, כדי לא לבייש את הפירמה ולרוץ עוד ריצה אחת לטיים.

